

DENOK GARA GAIZTOAK GAIZKI KONTATUTAKO ISTORIOETAN

Rebecca, 2010-5-14

Begiak asko pisatzen didate, ezin ditut zabaldu. Saiatzen naiz, baina nire garunak ez du seinalerik bidaltzen. Orduak daramatzat horrela. Ez dakit non nagoen, norekin, nola heldu naizen hona. Garrasi egiten saiatzen naiz, aldiz nire ahots kordak ez dira mugitzen. Ezin dut hitz egin. Etsipena. Amorrua. Haserrea sentitzen dut. Ezin dut ezer egin.

Ohe batean etzanda nago, ohe txiki batean, ez dana nirea. Nik ez dut hemen lo egiten. Non nago? Hau ez da nire etxea. Alde egin behar dut, baina nora? Nola? Ez baldin badakit non nagoen. Altxatzen saiatu behar dut, aldiz, nire gorputzak ez dio erantzuten nire eskaerari. Ez dut nire gorputza sentitzen. Zer gertatu zait? Soinuak entzuten ditut, ordea ez dira logela barrukoak, kanpoaldekoak baizik. Hitz egiten ari dira. Nortzuk? Laguntza behar dut, baina zer egin dezaket? Hemen giltzapetuta nauen atea behin betiko irekitzeko itxarotea besterik ezin dut egin.

Harper, 2010-8-23, 9:53

Bidaian leihotik paisaia ikusten dut, eta honekin batera nola nire bizitza atzean gelditu da. Nire lagunengandik kilometrotara. Nire bizitzatik. Nire etxetik. Dena atzean uztera noa lan postu bategatik. Rebecca zaintzeagatik. Orain dela 5 hilabete ikusi nuen lehen aldiz ospitalean, 24 orduko txandan, nire paziente guztiek aipatzen zuten medikua zen. Istripu zerebroaskularra izan eta inoiz sendatu ez zen medikua. Asteko egun guztietan nire arreta behar duen pertsona, bizitza osorako.

GPSak 20 minutura gaudela dio. Urduri nago. Poltsatik bere erregistro medikoa atera eta orrialdeak pasatzen hasten naiz, zer bilatzen ari naizen ondo jakin gabe. Emakume hau mentalki nola dagoen esaten didan zerbait behar dut. Ezaguna da, baina aldi berean ezezagun bat; nork daki nola geratu den istripuaren ondoren? Ondo dagoela diote guztiek, baina zerbaitek esaten dit gezurra dela.

Orrialdeak pasatzen jarraitu eta nire arreta erakartzen duen zerbait aurkitu arte. Zazpi aldiz irakurri dudak arren, sentsazio bera dut aldiro. Probak oker egon behar dira. Diotenez, ezin du hitz egin, edo esaldi oso laburrak baino ez ditu esaten, noizbehinka. Baina iktusa izan dutenen % 20-30ek bakarrik galtzen dute hitz egiteko gaitasun osoa, eta ehuneko hori garuneko kalte handiak jasan dituzten pertsonen bakarrik gertatzen zaie, eta Rebeccaak ez du horrelakorik jasan. Orduan, nola da posible hitz egin ahal ez izatea? Edo medikuek esan dutena baino hitz gehiago esan ahal ditu?

Taxia ordaindu eta etxe handi baten kanpoan gelditu naiz. Maletak hartu eta belarrezko bidea jarraitzen dut. Edo behin bide bat izan zena. Orain ez dago biderik. Inork ez du belar hau zapaldu denbora luzez. Zenbat denbora igaro da inor etxe honetara sartu zenetik? Nor izan zen azkena? Zergatik ez zen itzuli? Haizeak bizkarra laztantzen dit eta dardarak sentitu dut gorputzean zehar. Hemen inork ezin didala lagundu sentitzen dut. Baina zer arrisku egon daiteke?

Rebecca, 2010-8-23, 10:22

Sukaldeko leihotik begiratzen dut, norbait etorri eta konfinamendu honetatik, aterako nauen esperantzaz. Hiru hilabete daramatzat hemen giltzapetuta, nire bizitza mugatu besterik egin ez duen iktus madarikatu hura izan nuenetik. Gurpil-aulkian mugitzen naiz sukaldean zehar, ezin baitut ibili; nire gorputzak ez du indarrik istripuaren ondoren. Bakarrik sentitzen naiz. Inor ez da hona etorri aspaldi. Ez diot inori axola. Maite nauen inor ez dago bizirik. Nire gurasoak hilda daude. Nire familia hilda dago. Etxe honetan bizitzeak gogorarazten dit lau horma hauek direla nire babesleku bakarra.

Nostalgia sentitzen dut inorekin komunikatu ezin naizela jakinda. Baina erabaki hori nirea izan zen. Darwinen kanpoaldean bizitzera etorri nahi nuen, inork nire egoera ikusi ez zezan. Horrela ez nintzen lotsatuko. Ez nuen nahi haiek jakiterik orain mediku ospetsuak ezin duela ibili edo hitz egin. Ez naiz saiatu, ez baitut inor hitz egiteko. Ez dut laguntzarik behar. Neure kabuz molda naiteke.

Gosaldu ondoren, egunero bezala, nire iraganeko bizitzaren azken gauzak gordetzen diren tiraderara joaten naiz: nire tresna medikoen tiradera. Egunero gauza bera sentitzen dut, etsipena, haserrea, atzera egiteko eta norbaiten bizitzan baliagarria izan naizela sentitzeko irrika. Eskuan dudak bisturia mugitzen dut, nire eskua basati mugitzen da heldulekuaren inguruan, 25 urtez landu nuen gihar memoria hau, eta bestearekin mediku-labana hartzen dut. Aitak medikuntza ikasten hasi nintzenean eman zidana.

Harper, 2010-8-23, 10:28

Etxeko txirrina jo dut, baina ez du inork erantzuten. Bizi al da inor hemen? Berrirori saiutzen naiz, baina ez dago erantzunik. Etsipena. Bost minutu itxarongo ditut, agian Rebeccak entzun du eta denbora behar du atea irekitzeko. Baina ez da ezer gertatzen. Ez dakit entzun ez duelako den, txirrinak ez duelako funtzionatzen edo ez didalako ireki nahi izan. Azken hori dela pentsatuta, atea bultzatu dut: irekita dago.

Sartu bezain laster, ikusten dudak lehen gauza mugikortasun murriztua duen eta laguntzarik gabe bizi den emakume baten etxea izateko, dena garbiegia dagoela da. Kristalek eta altzariek distira egiten dute. Aurrera noala, sarrerako ispiluan nire burua islatuta ikusten dut. Ile beltza eta zeruaren antzeko begi urdinak dituen neska baten irudia itzultzen zait.

Ispiluan ez naiz ni bakarrik ikusten, sukaldea ere islatzen da. Eta gurpil-aulki batean ikusten dudak emakumeak begiratu egiten dit ispilutik. Begi marroi batzuek begiratzen didate. Beldurra, haserrea, amorrua erakusten dute begiratzen ditudanean. Eskuetan bisturia eta labana daramatza. Irribarre egiten dit. Eszenak atzeraka hiru pausu eginarazten dizkit, bizkarrean sentitzen dudak armairuarekin talka egin arte.

Emakumea aulkiarekin hurbiltzen zait, irribarre oraindik distiratsu duela. Zer egingo dut? Lehengo dardara berrirori sentitu dut bizkarrezurrean. Aurreko sentsazioa ez zen etxeagatik, barruan bizi den deabruagatik baizik. Hil egin nahi nau. Sukaldetik korrika alde egiten saiatu naiz, baina hankatik heldu dit. Izugarrizko indarra du, nola da posible? Nola egingo dut alde?

Bisturiarekin eusten didan hankan ebaki bat egiten dit, ebaki irregular bat. Odola izterretik beheara isurtzen hasten da. Mina sentitzen dut azal ebakian. Lazgarria. Apurtuta. Urratuta.

Odolak isurtzen jarraitzen du nire oinetakora eta lurrera iritsi arte, eta han putzu bat osatzen du. Begi marroiak dituen emakumeari begiratzen diot, eta irribarre zabal batekin esaten dit:

— Ongi etorri. Nor zara eta zergatik zaude hemen? Nik ez nuen bizitarik espero hil nintzen egunera arte.

Nire Darwinen egonaldiak 180 graduko bira eman du. Okerrera.

Rebecca, 2015-8-23, 10:30

Bisturia eta mediku labana tiraderan gordetzen ditut. Nire bizitza, lan, amets eta zoritxar guztiekin. Sukaldetik atera nahi dut baina nire sudur-hodiek usan ezagun bat usaintzen dute. Ezagunegia ez ohartzeko. Odola. Nondik dator? Nire gorputza begiratzen dut, ordea, ez da nirea. Norena da? Aulkia eskuekin birarazten dut, norbaiten bila, ordea, ez dut inor ikusten. Sarrerako korridorea igarotzen dut, alde guztietara begiratu. Nire amak oparitutako ispiluak begiratzen dit, ikusten dudana isla ez dakit norena den. Ezagutzen ditudan bakarrak begi horiek dira, kafe kolorekoak. Nire aitarenak, bere islada naiz.

Soinu batek nire begiak egongelako leihoan zentratzen dituzte. Hor ile beltzeko emakume bat dago, nire leihoa ixten. Hortik sartu da, ez dakit zergatik edo zertarako. Emakumea biratu egiten da, pozik, ustelkeria deliturik egin izanez balu bezala. Bere begietan ikusten ditut haren nahiak, hil egin nahi nau. Ziur nago.

Gurpilak biratzen ditut. Ihes egin behar dut. Nire bizitza ezin da horrela amaitu. Ez iktus batetik bizirik atera ondoren. Eskuak azkarrago mugitzen ditut, baina ez dira nik nahi dudana abiaduran mugitzen. Pausuak atzean entzuten dira. Neska hori nire atzetik dator. Lasai. Pazientzia gehiegiz, gauzatu aurretik plan bat pentsatuta daukanak bezala.

Neskak soka bat ateratzen du, ez dakit nondik, lehen ez zeukan. Lepoan jartzen dit eta gorantz egiten du indarrez. Ito egingo nau. Joder. Gero eta estuago heltzen du, nik hura eragozteko indarra edukiko banu bezala. Konortea galtzen ari naiz. Puntu beltzak ikusten ditut, denboraren poderioz areagotzen direnak dena beltz bihurtu eta ni zorura erori arte.

Harper, 2015-9-30, 10:12

Egunero sentsazio bera dut, agonia. Hemen lau aste daramatzat eta hiru urte direla pentsatzen dut. Egunero meatze eremu baten gaineko bidea egiten dut, egunen batean batek eztanda egingo ote duen beldurrez.

Reben logelara noa medikamentuak ematera, osagarri gehiegi hartu behar ditu bere gorputz txikiarentzat. Lo dagoela ematen du, hala ere, esna dago. Bere gorputza nekatuta bizi da, eta begiak itxita pasatzen ditu ordu asko. Hobe, ez diet lehen egunean orbain bat utzi zidaten begi marroi horiei begiratu nahi.

Sendagarriak ematen dizkiot, zain barnetik, ezin duelako pilularik irentsi. Botika sartzeko ahalegina egiten hasten naizenean, begiak irekitzen zaizkio eta presioa egiteko erabiltzen dudana eskumuturretik heltzen dit.

— Harper, medikua izan nintzen, ez saiatu ni engainatzen, ni ez. Putakume bat zara, ni hiltzen saiatzen ari dena, gutxinaka. Aldiz, ez dizut utziko. Nire gorputzean sartzen duzun droga, botaka egiten dut gero — esaten duen bitartean bi hatz sartzen ditu ahoan, hain barrura non ezin baititut ikusi. Eta ekintza sinple horrekin, botaka hasten da. Usain garratz eta sarkorra sartzen zait ahotik eta sudurretik, eta, ondorioz, goragaleak.

Korrika irteten naiz gelatik korridoreko komunaren bila. Zerbait behar dut zoro horren gela garbitzeko. Aurkitzen dudan lehen gauza hartu eta etorri naizen tokitik joaten naiz korrika. Baina ohean ez dago etzanda Rebecca. Okada arrasto bat dago. Eta gurpilduna. Arrastoari jarraitzen diot jantzitegiraino, ikasten ari nintzenean lo egiten nuen gela bezain leku handia da, eta bi lan nituen, ezin nuke zubi baten azpian bizi ere egin horietako bakarrarekin. Jantzigelan, kristal zatiak ikusten ditut lurrean, eta ondoan, puskatzen dituen emakumea dago. Eskua odolez eta botaka dauka gorputzean. Nazkagarria da. Ispilua txikituta dago, bere eskua bezala, kristal zatiak dituena. Eskaintzen didan irribarreak duela minutu batzuk baino agonia handiagoa sentiarazten dit.

Rebecca, 2010-9-30, 10:15

Harperren pausoak entzuten ditu. Behar ditudan pilulak ematera dator. Eta lehenago etortzen bada hobeto, pilula horiek gabe ezin baitut ia begirik ireki. Orratza jartzen dit eta zainetik hornitzen ditu. Baina oraingoan zerbait aldatzen da. Hauek ez dira betikoak. Medikazioa aldatu dit, ordea inork ez dit horren berri eman. Ez naiz kexatuko. Ez du ezertarako balio. Hala ere, badakit zer egingo dudan. Joaten denean, behatzak ahoan sartuko ditut, sartzen saiatu dena oka egin arte. Gorputzetik sartu didan zikinkeria atera arte. Eta hori egiten dut. Berriro loak hartzen dut, orain lasai, jaikitze gogoa sartu arte.

Kristal apurtu baten hotsak esnatzen nau, puskak lurrean nola erortzen diren entzuten da. Hurbilegia da gelatik kanpoko izateko. Beldur naiz. Zaintzen nauen emakumea ez da fidatzekoa, ez da dirudien bezain ona. Jaiki eta aulkian esertzen naiz. Gurpilak gelatik biratzen ditut, baina ez dago inor, jantzitegian sartzea besterik ez zait falta. Sartu eta eszenak burua mintzen dit. Harper odola dariola dago. Ispilua hautsi du. Ukabilkada batez. Azkenean nik eramango dut, baina espero dut aurrea hartu ahal izatea. Emakumeak ispilutik begiratzen dit, eta déjà vu bat baina bizitza errealean sentitzea bezala da.

Rebecca, 2010-10-24, 16:04

Abokatuak deitu dit. Gizon zahar bat, harroputza bezain azkarra. Esan dit testamentua idatzi behar dudala, beste iktus bat izateko arriskua dudalako. Eseki diodanean, konturatzen naiz ez naizela bakarrik egon denbora guztian. Harper atearen atzean ezkutatuta dago.

— Irten hortik! — ez da ateratzen, ez dakit gorra geratzen ari delako den ala ergela delako — Orain! — eta agindu berriarekin, azkenean ateratzen da.

— Idatzi testamentuan dena niretzat dela — afaltzeko zer dagoen galdetzen ariko balitz bezala esaten dit. Nor dela uste du emakume honek? Errauskine naizela uste al du?

Nire isiltasunak dena esaten du. Eta azkenean, badirudi azaldu beharrik ez dudan zerbait ulertzen duela. Ordenagailuan idazten jarraitzen dut, baina esku hotz eta hezurtsu batek

lurrera botatzen du aparatua. Ezin dut pazientzia galdu neska honekin. Ez daki zer egiten ari den.

— Zure testamentuan zure ondasun osoaren oinordeko bakarra naizela jartzea nahi dut. Orain! — duela aste batzuk beldurra ematen zidan aurpegi horrekin begiratzen dit, baina orain ez dit sentsazio hori transmititzen.

— Ez. Zer egingo didazu ala? — ez zuen espero nire zati hau ezagutzea, nonbait sakon lurperatu bainuen.

Aurpegia aldatzen zaio. Ezin dut bere begiek erakusten didatena baino haratago ikusi. Eta gaur ohi baino ilunagoak daude. Eskuak poltsikoetan sartu ditu, eta keinu horrekin sukaldetik alde egingo duen itxaropenari eusten diot, baina guztiz kontrakoa egiten du. Giltza bat atera du poltsikotik. Sukaldeko pistola gordetzen dudan tiraderaren giltza. Giltza hori ezkutatuta zuen. Pistola atera eta niri apuntatu dit. Ez dago zalantzarik bere begiradan. Egin nahi duenaren ziurtasuna bakarrik. Konfiantza. Nahia. Gogoia.

Pistolarekin apuntatzen dit, eta badakit honekin nire bizia amaitzen dela. Hatzaren mugimendu soil batekin, bihotzak taupa egiteari utziko dio. Baina ez noa triste alde egitera; badakit ni zaindu behar izan zuen kaka zati hori baino pertsona hobea naizela. Norbaitek nire gorputz ustela aurkituko duela eta justizia lortuko dudala. Kolpekarian jartzen du hatza, eta nik egiten dudan guztia begiak ixtea da. Balaren soinua da entzuten dudan azken gauza.

Harper, 2010-10-24, 16:05

Rebecca sukaldean dago mokadutxo bat jaten, nahiz eta gaur ohi baino lehenago jan duen. Sukaldera joan eta norbaitekin hizketan entzuten dut.

— Nire gurasoek hainbeste zor utzi dizkirate, ez dut uste geratzen zaizkidan urte guztietan ordaindu ahal izango dudanik. Baina ideia bat daukat. Harperri utzi. Nire testamentuan onuradun bakar izendatuko dut. Berak uste du ni aberastasunez beteta nagoela, eta dudarik gabe onartuko du — telefonoa eskegi eta sukaldera sartu naiz, haserrearen beroa masailetan grabatuta dut.

— Ez nauzu zure testamentuan jarriko, ez ditut zure zorrak ordaindu nahi — irmoki erantzuten diot. Ezin du ikusi zalantzan nagoela.

Nire erantzunak laguntzen diola dirudi, baietz egin baitu buruarekin. Aulkian biratu eta tiradera batera joaten da. Poltsikotik giltza bat atera eta irekitzen du. Handik emakume honen eskuetan gutxien espero nuena ateratzen du. Pistola bat.

— Nire zorrak ordaindu nahi ez badituzu, jolas egingo dugu — irribarre batekin esaten du. Hemen nagoen denbora guztian ikusi ez dudan irribarre bat. Benetakoa.

Hori esaten duen bitartean, dituen sei baletatik bi ateratzen ditu. Errusiar erruleta jokatu nahi du. Ez dakit zer egin. Zilindroa biratzen hasten da eta niri apuntatzen dit. Beldur naiz. Ezin naiz joko ergela bategatik hil. Beti lagundu diodan emakumeak jaurtitako bala bategatik. Hilko naiz nahi badu... bueno, ez nahi badu, hiltzeko eta bizitzeko aukera berak baitut. Baina azkenean, erokeria edonori gerta dakioko. Ez? Denok gara gaiztoak gure etsaien istorioetan.